

DISPOSICIONS**DEPARTAMENT DE LA PRESIDÈNCIA****LLEI 9/2020, del 31 de juliol, de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família, i de la Llei 15/2009, de mediació en l'àmbit del dret privat.**

El president de la Generalitat de Catalunya

Els articles 65 i 67 de l'Estatut preveuen que les lleis de Catalunya són promulgades, en nom del rei, pel president o presidenta de la Generalitat. D'acord amb l'anterior promulgo la següent

LLEI

Preàmbul

La Directiva 2008/52/CE del Parlament Europeu i del Consell, del 21 de maig, sobre certs aspectes de la mediació en matèria civil i mercantil, va procurar facilitar l'accés a modalitats alternatives de resolució de litigis i fomentar-ne la resolució amistosa, mitjançant la promoció del recurs a la mediació i la garantia d'una relació raonable entre la mediació i el procés judicial. El 26 d'agost de 2016, de conformitat amb l'article 11 de la Directiva, la Comissió Europea va emetre un informe sobre l'aplicació de la mediació en el qual es posava clarament de manifest que, si bé la mediació era beneficiosa generalment en matèria civil i mercantil, ho era encara més en l'àmbit del dret de família, en què podia crear un ambient constructiu per a les negociacions i garantir un tracte just entre mares i pares. El Parlament Europeu va dictar les resolucions del 13 de setembre de 2011 i el 12 de setembre de 2017 sobre l'aplicació de la dita Directiva.

Amb un marc normatiu comunitari que apostava per la mediació com a sistema alternatiu de resolució de conflictes, que, a més, era altament recomanat en litigis de caràcter familiar, s'ha pogut constatar que les pràctiques que pretenen encoratjar les parts a recórrer a la mediació han estat insuficients, a causa tant del desconeixement de la mediació entre les parts com entre els professionals del dret i, fins i tot, entre el personal jurisdiccional.

En aquest sentit, l'informe de la Comissió Europea ja va posar en relleu que calia que els estats hi esmercessin més esforços en consonància amb els sistemes de mediació respectius i va subratllar que els estats membres consultats havien assenyalat com a mesures especialment útils les disposicions del dret intern següents: en primer lloc, exigir a les parts que declarin en llurs demandes davant dels òrgans jurisdiccional que s'ha intentat la mediació, fet que recordaria no solament als jutges que coneixen les demandes, sinó també als advocats que assessoren les parts, la possibilitat de recórrer a la mediació; en segon lloc, la previsió de sessions d'informació obligatòries sobre mediació en el marc del procés judicial, i finalment, l'obligació de considerar la mediació en totes les etapes del procés judicial, especialment en matèria de dret de família.

El coneixement de la mediació continua essent escàs i la informació no arriba ni a les possibles parts ni als professionals del dret, fet que afecta negativament l'eficàcia dels serveis de mediació. Ni la informació disponible als llocs web, ni els fullets informatius, ni els actes informatius, ni les visites personals a òrgans jurisdiccional han esdevingut pràctiques suficients per a motivar les parts, els professionals del dret i el personal jurisdiccional a usar la mediació. Així doncs, d'acord amb les recomanacions de l'informe de la Comissió Europea, cal intensificar els esforços per fomentar el recurs a la mediació a través dels mecanismes que estableix la mateixa Directiva i per incrementar el nombre d'assumptes en què els òrgans jurisdiccional proposen a les parts que recorrin a la mediació per a resoldre el litigi.

En aquesta línia, també convé recordar que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en la Sentència del 18 de març de 2010 (STJUE C-317/2008), ja dictaminà que el fet que una norma interna disposi l'obligatorietat d'acudir a una mesura *alternative dispute resolution* (d'ara endavant, ADR) abans d'exercir una acció judicial no

CVE-DOGC-A-20216038-2020

vulnera el dret a la tutela judicial efectiva, sempre que no desemboqui en una decisió vinculant per a les parts, que no comporti un retard substancial a la via judicial ni un sobrecost addicional i que no suspengui la prescripció dels drets corresponents.

Així mateix, el Consell General del Poder Judicial, en la seva «Guia pràctica per a implementar la mediació intrajudicial», reconeix que la voluntarietat de la mediació no és incompatible amb l'obligatorietat d'assistir a una sessió informativa prèvia al procés i adverteix, fins i tot, que la no assistència a una sessió d'aquest tipus es pot considerar com a conducta contrària a la bona fe processal, atès que comporta rebutjar sense fonament una oportunitat oferta pel jutjat des d'una perspectiva d'una solució millor. De fet, consta que el País Basc ja va incorporar, el 2015, el caràcter obligatori de la sessió prèvia en regular les relacions familiars en supòsits de separació o ruptura.

Atès tot el que s'ha exposat, aquesta llei té com a objectiu fomentar la mediació i evitar que la manca d'informació i el desconeixement d'aquest mitjà de resolució alternatiu de conflictes inclini preferentment les parts i els professionals a recórrer a la via litigiosa. Es pretén fomentar la mediació com a mètode alternatiu de resolució de conflictes que té avantatges acreditats, com ara l'estalvi de temps, l'estalvi econòmic i la minoració dels costos emocionals, i que, a més, implica i responsabilitza les parts en la resolució del conflicte que les afecta i, per tant, incrementa l'eficàcia en l'execució dels acords assolits.

Més concretament, es pretén potenciar la mediació en l'àmbit dels conflictes familiars, especialment en els que afecten els menors d'edat, atenent llur interès superior, tot establint l'obligatorietat de la sessió prèvia sobre mediació, llevat lògicament dels supòsits en què el recurs a la mediació estigui legalment exclòs. En aquesta sessió prèvia s'informa les parts del funcionament, les característiques i els beneficis de la mediació, per tal que, lliurement i fonamentadament, puguin analitzar i decidir si volen iniciar el procés de mediació. Així mateix, es preveu la possibilitat que la sessió prèvia pugui continuar amb una exploració del conflicte, si així ho acorden les parts, a les quals cal escoltar, opció que pot afavorir l'estalvi de temps i tràmits i acostar encara més les persones afectades a la mediació. Particularment, la iniciativa també pretén protegir els infants afectats pel conflicte, l'interès superior que els és propi i llur dret a mantenir les relacions personals amb els progenitors i amb altres membres de la família. Esdevé, per tant, una manifestació de l'article 3 de la Convenció sobre els drets dels infants, adoptada per les Nacions Unides el 1989, el qual obliga els estats a adoptar totes les mesures legislatives i administratives que siguin adequades per a assegurar als infants tota la protecció i l'atenció necessàries per a llur benestar, tenint en compte els drets i els deures dels pares. I és també una manifestació de l'article 40 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que obliga els poders públics a garantir la protecció dels infants, amb la precisió que en totes les actuacions que portin a terme l'interès superior de l'infant ha d'ésser prioritari. Per tot això, resulta coherent que l'autoritat judicial estigui informada de la manca d'assistència a la sessió prèvia, tant quan la mediació s'hagi pactat expressament entre les parts com quan l'autoritat judicial resolgui efectuar la derivació. Es tracta d'un principi que ja han adoptat altres textos legals sobre aquesta matèria, com ara l'article 17 de la Llei de l'Estat 5/2012, del 6 de juliol, de mediació en afers civils i mercantils.

La norma estableix modificacions en el llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família. Amb relació a les disposicions generals, ara es fa explícit que la mediació és obligatòria quan s'hagi pactat expressament abans de l'exercici d'accions judicials. També s'estableix que l'assistència a la sessió prèvia té caràcter obligatori i que la manca d'assistència no justificada no està sotmesa a confidencialitat i ha d'ésser comunicada a l'autoritat judicial. En la institució de la tutela, pel que fa a l'ordre de la delació, en què ja estava prevista la sessió informativa sobre mediació, s'introdueix el caràcter obligatori d'aquesta sessió prèvia i se'n determina l'objecte, consistent a conèixer el valor, els avantatges, els principis i les característiques de la mediació. La modificació d'aquest precepte relatiu a la tutela s'aprofita per a substituir l'expressió «incapacitada» per l'expressió «amb la capacitat modificada judicialment», de conformitat amb les línies que estableix la Convenció de Nova York, del 13 de desembre de 2006, sobre els drets de les persones amb discapacitat. En el mateix sentit, respecte a la sessió obligatòria, s'estableixen canvis en la potestat parental, pel que fa als desacords. En darrer lloc, amb relació als efectes de la nul·litat del matrimoni, del divorci i de la separació legal, s'incorpora expressament la possibilitat que el conveni regulador inclogui pactes de submissió a mediació i altres mecanismes alternatius de resolució de conflictes. En l'actualitat, les parts la poden preveure en el pla de parentalitat, però calia fer-hi una referència més àmplia, entenent que també pot ésser particularment útil per a gestionar altres conflictes derivats de la crisi.

La norma també introdueix modificacions en la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat. D'acord amb els canvis introduïts en el Codi civil, s'estableix que la sessió prèvia sobre mediació té caràcter obligatori en els supòsits legalment fixats i que la manca d'assistència no justificada no està sotmesa a confidencialitat i ha d'ésser comunicada a l'autoritat judicial. Pel que fa a les funcions dels col·legis professionals, reforça el compliment de la funció deontològica i disciplinària respecte als col·legiats que exerceixen la mediació, tot afegint la funció de vetllar perquè el conjunt de col·legiats compleixi les obligacions d'informació als clients i de foment i subjecció a la mediació que li imposen les lleis o els codis deontològics respectius. En els mateixos termes, es remarca l'obligació dels professionals col·legiats d'informar els clients

CVE-DOGC-A-20216038-2020

sobre la mediació i altres fórmules de resolució de conflictes i de procurar resoldre els conflictes que puguin tenir en l'exercici de la professió amb llurs clients o companys o amb altres persones per mitjà de la mediació o altres formes extrajudicials de resolució de conflictes. Així mateix, l'objecte del Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya s'estén no únicament a promoure i administrar la mediació, sinó també a la promoció i administració d'altres mètodes alternatius de resolució de conflictes.

Finalment, es canvia la denominació del Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya per la de Centre de Mediació de Catalunya, denominació més clara i ajustada a les funcions que tenen atribuïdes el Departament de Justícia i el mateix Centre, i més coherent amb el fet que la mediació i altres mètodes anàlegs s'utilitzen o es poden utilitzar en tots els àmbits i, també, en qualsevol dels ordres jurisdiccionals. En aquest sentit, cal tenir en compte que, d'acord amb el que estableix l'article 3.9 del Decret 1/2018, del 19 de maig, de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, corresponen al Departament de Justícia, entre d'altres, tant «les funcions relacionades amb l'Administració de justícia a Catalunya i la seva modernització», com, particularment, «la promoció i desenvolupament dels mitjans alternatius de resolució de conflictes».

Aquesta llei es dicta a l'empara de l'article 129 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, d'acord amb el qual correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de dret civil, excepte en les matèries que l'article 149.1.8 de la Constitució atribueix en tot cas a l'Estat. No obstant això, la Generalitat pot establir els instruments i els procediments de mediació i de conciliació en la resolució de conflictes en les matèries de la seva competència, li correspon dictar les normes processals específiques que derivin de les particularitats del dret substantiu de Catalunya i té, així mateix, competències exclusives en matèria de serveis socials, protecció de menors i promoció de les famílies i de la infància (articles 106, 130 i 166 de l'Estatut d'autonomia).

Article 1. Modificació de l'article 222-10 del Codi civil de Catalunya

Es modifica l'article 222-10 del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

«Article 222-10. Ordre de la delació

- »1. La designació correspon a l'autoritat judicial si no hi ha cap persona designada per un acte de delació voluntària, si no escau el seu nomenament o si s'excusa o cessa per qualsevol causa.
- »2. En el cas a què fa referència l'apartat 1, l'autoritat judicial prefereix per a la tutela:
 - »a) El cònjuge o el convivent en parella estable de la persona amb la capacitat modificada judicialment, si hi ha convivència.
 - »b) Els descendents majors d'edat de la persona amb la capacitat modificada judicialment.
 - »c) Els ascendents del menor o la persona amb la capacitat modificada judicialment, llevat que es prorrogui o rehabiliti la potestat parental.
 - »d) En cas de mort del progenitor del menor o la persona amb la capacitat modificada judicialment, el cònjuge o el convivent en parella estable d'aquell, si conviu amb la persona que s'ha de posar en tutela.
 - »e) Els germans del menor o de la persona amb la capacitat modificada judicialment.
- »3. No obstant el que estableix l'apartat 2, si ho estima més convenient per als interessos de la persona menor o la persona amb la capacitat modificada judicialment, l'autoritat judicial, per mitjà d'una resolució motivada, pot alterar l'ordre establert o elegir la persona que ha actuat com a assistent o com a guardadora de fet, les que es presentin voluntàriament per a assumir els càrrecs indicats o una altra persona.
- »4. Si hi ha diverses persones que volen assumir la tutela, l'autoritat judicial, amb la finalitat que assoleixin un acord, les pot derivar a una sessió prèvia sobre mediació de caràcter obligatori per tal que coneguin el valor, els avantatges, els principis i les característiques de la mediació. Si així ho acorden les parts, a les quals cal escoltar, la sessió prèvia pot continuar, en el mateix moment o en un de posterior, amb una exploració del conflicte que les afecta. Les parts poden participar en la sessió prèvia assistides per llurs advocats. Aquesta assistència és necessària si ho requereixen les parts o si així ho disposa l'autoritat judicial i s'ha de desenvolupar sempre amb ple respecte pels principis de la mediació i per la igualtat entre les parts.
- »5. Si no hi ha persones de l'entorn familiar o comunitari que vulguin assumir la tutela, l'autoritat judicial ha de designar persones jurídiques, públiques o privades, sense ànim de lucre, que la puguin assumir satisfactoriament.»

CVE-DOGC-A-20216038-2020

Article 2. Modificació de l'article 233-2 del Codi civil de Catalunya

Es modifica l'article 233-2 del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

«Article 233-2. Mesures definitives

»1. Si els cònjuges arriben a un acord sobre les mesures reguladores de la separació o el divorci o sobre les conseqüències de la nul·litat del matrimoni, han de formular un conveni amb el contingut que escaigui de conformitat amb els apartats 4, 5, 6 i 7.

»2. Si els cònjuges tenen fills menors no emancipats o amb la capacitat modificada judicialment que depenguin d'ells, han de presentar el conveni a l'autoritat judicial perquè sigui aprovat. També ho han de fer, en tot cas, si es tracta d'un conveni regulador de les conseqüències de la nul·litat del matrimoni.

»3. Si els cònjuges no es troben en els supòsits de l'apartat 2, poden formular el contingut del conveni davant d'un lletrat de l'Administració de justícia o en una escriptura pública davant de notari. En aquests casos, cal que els cònjuges intervinguin personalment en l'atorgament, estiguin assistits per un lletrat en exercici i expressin la voluntat inequívoca de separar-se o divorciar-se.

»4. Si els cònjuges tenen fills comuns que estan sota llur potestat, el conveni regulador ha de contenir:

»a) Un pla de parentalitat, d'acord amb el que estableix l'article 233-9.

»b) Els aliments que els han de prestar, tant respecte a les necessitats ordinàries com a les extraordinàries, indicant-ne la periodicitat, la modalitat de pagament, els criteris d'actualització i, si ho han previst, les garanties.

»c) Si escau, el règim de relacions personals amb els avis i els germans que no convisquin en el mateix domicili.

»5. A més del que estableix l'apartat 4, el conveni regulador també ha de contenir, si escau:

»a) La prestació compensatòria que s'atribueix a un dels cònjuges, indicant-ne la modalitat de pagament i, si escau, la durada, els criteris d'actualització i les garanties.

»b) L'atribució o distribució de l'ús de l'habitatge familiar amb el seu parament.

»c) La compensació econòmica per raó de treball.

»d) La liquidació del règim econòmic matrimonial i la divisió dels béns en comunitat ordinària indivisa.

»6. A més del que estableixen els apartats 4 i 5, en el conveni regulador els cònjuges també poden acordar aliments per als fills majors d'edat o emancipats que no tinguin recursos econòmics propis.

»7. A més del que estableixen els apartats 4, 5 i 6, el conveni regulador pot incloure pactes de submissió a mediació i altres mecanismes alternatius de resolució de conflictes.»

Article 3. Modificació de l'article 233-6 del Codi civil de Catalunya

Es modifica l'article 233-6 del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

«Article 233-6. Mediació

»1. La submissió a la mediació és obligatòria abans de la presentació d'accions judicials si s'ha pactat expressament.

»2. Els cònjuges, abans de presentar la demanda, en qualsevol fase del procés judicial i en qualsevol instància, poden sotmetre les discrepàncies a mediació amb vista a aconseguir un acord, excepte en els casos de violència familiar o masclista.

»3. Una vegada iniciat el procés judicial, l'autoritat judicial, a iniciativa pròpia o a petició d'una de les parts o dels advocats o d'altres professionals, pot derivar les parts a una sessió prèvia sobre mediació, de caràcter obligatori, per tal que coneguin el valor, els avantatges, els principis i les característiques de la mediació, amb la finalitat que puguin assolir un acord. Si així ho acorden les parts, a les quals cal escoltar, aquesta sessió pot continuar, en el mateix moment o en un de posterior, amb una exploració del conflicte que les afecta. Les parts poden decidir si opten o no pel procediment de mediació, i poden participar en la sessió prèvia i en la de mediació assistides per llurs advocats. Aquesta assistència és necessària si ho requereixen les parts o si així ho disposa l'autoritat judicial i s'ha de desenvolupar sempre amb ple respecte pels principis de la mediació i per la

CVE-DOGC-A-20216038-2020

igualtat entre les parts.

»4. La manca d'assistència no justificada a la sessió prèvia obligatòria sobre mediació no està sotmesa a confidencialitat i ha d'ésser comunicada a l'autoritat judicial.

»5. Les parts poden demanar de comú acord la suspensió del procés judicial mentre dura la mediació. El procés judicial s'ha de reprendre quan fineixi el termini previst per a fer efectiva la mediació, quan ho sol·liciti qualsevol de les parts o quan s'assoleixi un acord en la mediació.

»6. L'inici d'un procediment de mediació familiar està sotmès als principis de voluntarietat i confidencialitat. En cas de desistiment del procediment de mediació, aquest no pot perjudicar els litigants que hi han participat. La comunicació a l'autoritat judicial del desistiment de qualsevol de les parts o de l'acord assolit en la mediació dona lloc a l'aixecament de la suspensió.

»7. Els acords assolits en la mediació, una vegada incorporats en forma al procés judicial, s'han de sotmetre a l'aprovació judicial en els mateixos termes que l'article 233-3 estableix per al conveni regulador.

»8. Els acords assolits en la mediació respecte al règim d'exercici de la responsabilitat parental es consideren adequats per als interessos del menor. La manca d'aprovació per l'autoritat judicial s'ha de fonamentar en criteris d'ordre públic i d'interès del menor.»

Article 4. Modificació de l'article 236-13 del Codi civil de Catalunya

Es modifica l'article 236-13 del Codi civil de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

«Article 236-13. Desacords

»1. En cas de desacord ocasional en l'exercici de la potestat parental, l'autoritat judicial, a instància de qualsevol dels progenitors, ha d'atribuir la facultat de decidir a un d'ells.

»2. Si els desacords són reiterats o es produeix qualsevol causa que dificulti greument l'exercici conjunt de la potestat parental, l'autoritat judicial pot atribuir totalment o parcialment l'exercici de la potestat als progenitors separatament o distribuir-ne entre ells les funcions temporalment, per un període màxim de dos anys.

»3. En els procediments que se substancien per raó de desacords en l'exercici de la potestat parental, els progenitors poden sotmetre les discrepàncies a mediació. Així mateix, l'autoritat judicial els pot derivar a una sessió prèvia de caràcter obligatori per tal que coneguin el valor, els avantatges, els principis i les característiques de la mediació. Si així ho acorden les parts, a les quals cal escoltar, aquesta sessió pot continuar, en el mateix moment o en un de posterior, amb una exploració del conflicte que les afecta. Les parts poden participar en la sessió prèvia i en la de mediació assistides per llurs advocats. Aquesta assistència és necessària si ho requereixen les parts o si així ho disposa l'autoritat judicial i s'ha de desenvolupar sempre amb ple respecte pels principis de la mediació i per la igualtat entre les parts.»

Article 5. Modificació de l'article 6 de la Llei 15/2009

Es modifica l'apartat 1 de l'article 6 de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat, que resta redactat de la manera següent:

«1. La persona medidora exerceix la seva funció amb imparcialitat i neutralitat, amb perspectiva de gènere, tot garantint la igualtat entre les parts i la protecció de les persones i els col·lectius vulnerables. Si cal, ha d'interrompre el procediment de mediació mentre la igualtat de poder i la llibertat de decidir de les parts no estigui garantida, especialment com a conseqüència de situacions de violència. En tot cas, s'ha d'interrompre o, si escau, paralitzar l'inici de la mediació familiar, si hi ha implicada una dona que ha patit o pateix qualsevol forma de violència masclista en l'àmbit de la parella o en l'àmbit familiar objecte de la mediació.»

Article 6. Modificació de l'article 11 de la Llei 15/2009

Es modifica l'article 11 de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat, que resta redactat de la manera següent:

«Article 11. Sessió prèvia

»1. En la sessió prèvia, les persones són assessorades sobre el valor, els avantatges, els principis i les característiques de la mediació. En funció d'aquest coneixement i del cas concret, decideixen si opten o no per

CVE-DOGC-A-20216038-2020

la mediació. Si ho acorden les parts, a les quals cal escoltar, la sessió es pot estendre a l'exploració del conflicte que les afecta. En el cas de sessió prèvia de caràcter obligatori, la manca d'assistència no justificada no està sotmesa a confidencialitat i ha d'ésser comunicada a l'autoritat judicial.

»2. Les parts poden designar de comú acord la persona mediadora entre les inscrites en el Registre general del Centre de Mediació de Catalunya. Altrament, han d'acceptar la que designi l'organisme responsable.

»3. Les parts que decideixen iniciar la mediació que regula aquesta llei han d'acceptar les seves disposicions i les tarifes de la mediació, les quals s'han de facilitar abans d'iniciar-la, llevat que gaudeixin del dret a la gratuïtat.

»4. En els termes que estableix la legislació processal, quan el procés judicial ja s'ha iniciat, l'autoritat judicial pot disposar que les parts assisteixin a una sessió prèvia sobre la mediació si les circumstàncies del cas ho fan aconsellable. En aquest supòsit, la sessió prèvia té caràcter gratuït per a les parts. L'òrgan públic corresponent facilita la sessió prèvia i vetlla, si escau, pel desenvolupament adequat de la mediació. Les parts poden participar en la sessió prèvia i en la de mediació assistides per llurs advocats. Aquesta assistència és necessària si ho requereixen les parts o si així ho disposa l'autoritat judicial i s'ha de desenvolupar sempre amb ple respecte pels principis de la mediació i per la igualtat entre les parts.

»5. La sessió prèvia s'ha de dur a terme en el termini més breu possible, que no pot excedir d'un mes, llevat que l'autoritat judicial disposi altrament. Si se supera el termini establert per a dur a terme la sessió prèvia per causes alienes a les parts, decau l'obligatorietat de participar-hi, i també les regles aplicables a la manca d'assistència no justificada que estableix l'apartat 1.

»6. La sessió prèvia no es pot iniciar o, si s'ha iniciat, s'ha d'interrompre en els supòsits a què fa referència l'article 6 i sempre que hi hagi implicada una dona o altres persones en situació de desigualtat que hagin patit o pateixin qualsevol forma de violència en l'àmbit de la parella o en l'àmbit familiar.»

Article 7. Modificació de l'article 20 de la Llei 15/2009

Es modifica l'article 20 de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat, que resta redactat de la manera següent:

«Article 20. El Centre de Mediació de Catalunya

»1. El Centre de Mediació de Catalunya és un òrgan adscrit al departament competent en matèria de dret civil per mitjà del centre directiu que en té atribuïda la competència.

»2. El Centre de Mediació de Catalunya té per objecte promoure i administrar la mediació i altres mètodes alternatius de resolució de conflictes i facilitar-hi l'accés.»

Article 8. Modificació de l'article 22 de la Llei 15/2009

Es modifica la lletra d de l'article 22 de la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat, que resta redactada de la manera següent:

«d) Complir la funció deontològica i disciplinària respecte als col·legiats que exerceixen la mediació i vetllar perquè el conjunt de col·legiats compleixi les obligacions d'informació als clients i de foment i subjecció a la mediació que li imposen les lleis o els codis deontològics respectius.»

Article 9. Addició d'una disposició addicional a la Llei 15/2009

S'afegeix una disposició addicional, la quarta, a la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat, amb el text següent:

«Disposició addicional quarta. Informació a les persones sobre la resolució extrajudicial dels conflictes i foment dels acords per part dels professionals col·legiats

»Els professionals col·legiats, en llurs àmbits respectius de funcions, han d'informar els clients sobre la conveniència de gestionar i resoldre els conflictes que els afectin per mitjà d'acords extrajudicials, i també sobre la mediació i altres fórmules de resolució de conflictes establertes per llei, diferents de l'acció judicial, d'acord amb el que estableixen les lleis i els codis deontològics respectius. En els mateixos termes, han de procurar resoldre els conflictes que tinguin en l'exercici de la professió amb llurs clients o companys o amb

CVE-DOGC-A-20216038-2020

altres persones per mitjà de la mediació o altres formes extrajudicials de resolució de conflictes.»

Disposicions addicionals

Primera. Canvi de denominació del Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya

1. Es canvia la denominació del Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya per la de Centre de Mediació de Catalunya.

2. Totes les referències que la Llei 15/2009, del 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat, i la resta de la normativa vigent facin al Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya s'han d'entendre fetes al Centre de Mediació de Catalunya.

3. El Centre, en la seva activitat ordinària, també pot emprar la denominació Centre ADR Justícia o d'altres que facin referència inequívocament a la gestió de la resolució extrajudicial de conflictes.

Segona. Mediació en l'àmbit de les persones jurídiques

El Govern ha de promoure l'ús de la mediació en les controvèrsies que sorgeixin per raó del funcionament intern de les associacions, les fundacions i les altres persones jurídiques.

Tercera. Pla per a la prevenció, gestió i resolució de conflictes

En el termini de nou mesos a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta llei, el Govern ha d'elaborar i presentar al Parlament un pla sobre l'adopció d'una política pública de caràcter general per a la prevenció, gestió i resolució extrajudicial de conflictes.

Disposicions finals

Primera. Projecte de llei de prevenció, gestió i resolució de conflictes

En el termini d'un any a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta llei, el Govern ha d'elaborar i presentar al Parlament un projecte de llei de prevenció, gestió i resolució de conflictes.

Segona. Desplegament reglamentari

En el termini d'un any a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta llei, el desplegament reglamentari de la formació en l'àmbit de la prevenció, gestió i resolució de conflictes ha d'incorporar la perspectiva de gènere i la protecció de les persones i els col·lectius en situació de desigualtat.

Tercera. Entrada en vigor

Aquesta llei entra en vigor al cap de tres mesos d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals sigui d'aplicació aquesta llei cooperin al seu compliment i que els tribunals i les autoritats als quals pertorqui la facin complir.

CVE-DOGC-A-20216038-2020

Palau de la Generalitat, 31 de juliol de 2020

Joaquim Torra i Pla

President de la Generalitat de Catalunya

Ester Capella i Farré

Consellera de Justícia

(20.216.038)